
Nádasdy Ádám

VIRÁGOT, BORSOT

Futok, pedig nem kéne már,
örökifjú, örök számár.
Lihegek, pedig nyugtom lehetne,
már nem az ágyék, már inkább az elme.
Virágot veszek, borsot török:
menni kéne, de még jövök.
Van, hogy aludni jobb. Talán.
Ha nem hagyhat el az anyám,
nem hagynak el a könnyveim,
nem múlnak szeplők benn, se kinn,
marad a táplálkozás: az erőd.
Vacsora után, reggeli előtt.

LÁM, MEGSZOKTÁL

Hogy össze tudsz te menni kicsire!
Öt centire, százötven centire,
magashegyi fenyőből csemete,
az éjféli hercegéből remete,
bátor hajósból pancsoló gyerek.
Biozöldség és félgrammos szerek.
Lám, megszoktál! Pattansz, mint a rugó!
Egyedül, mint a hosszútávfutó,
naponta, zöldes salakon
távolodsz, apró perspektíva-nyom.

ÉN JÓ LESZEK

Sétálj velem, vigyél és támogass,
francia mustárba mártogass,
ingerelj wasabival, sushival.
Parázslok, mint a szorgalmas szivar.

Vitatkozz, kérlek, körömszakadtig,
ne hagyj rám semmit, semmit addig,
míg rád nem hagyok minden kacatot.
Én jó leszek, érző szívű halott,
majd minden téren támogatlak,
vissza is adlak önmagadnak,
az utódlásba nem szólok bele:
koronázd meg és uralkodj vele.

DÖRMÖGSZ

Álmodban néha dörmögsz, rémítő.
Én megszabadultam az álmaimtól,
édesdeden és telhetetlenül
alszom, szerelmem, átadtam neked
a rémeket. Micsoda békekorszak!
Levezeted, sőt bevonzod magadba,
mint villámhárító, az álmokat.
Dörmögsz, hangosan kiabálsz, lelőnek.
Néha szólok. Néha csak figyelek,
hogy küszködsz az én tapló álmaimmal,
az udvariatlanul rád törőkkel,
a reggel elmesélve ostobákkal.
Mostantól téged szeretnek az álmok,
van rajtad bőven horzsolnivaló.

Gergely Ágnes

ÉS NEM LEHET

Kertek nélkül is van bozót
kígyó nélkül kígyómarás
éjszaka nélkül vaksötét
tények nélkül hazudozás

éhínség nélkül éhhalál
rózsa nélkül rózsakaró
hosszú keserves út helyett
tizennyedik stáció

előbb bődül fel az ökör
mint a hídon a bárd lecsap
a vég felől ha nézheted
a folyamat világosabb

nem láttad a koldus kezét
milyen szegénység nyújtja ki –
rossz pénz rossz lelkiismeret
és nem lehet segíteni

Térey János

A FEKETE GYÉMÁNTBAN

Részlet „A Legkisebb Jégkorszak” című regényből

Folyton ez a tekintet járt Mátrai eszében,
Az öregember Bill Clintoné,
Akin évekkel ezelőtt négyszeres
Bypass-műtétet hajtottak végre,
Belső érprotézist helyeztek föl a szívkoszorúérébe,
Cisztát távolítottak el a melléről,
Sőt félig megsüketült;
Egyedül huncut, kék szeme maradt élénk,
Bevilágítva a konzul mai útját.

„Nem vesztette el az auráját: sose volt
Neki. A csúcson lakott, és? Sokak szerint
Egy undorító, öreg barom, semmi több,
És nem mondhatni, hogy akármilyen
Fekete PR-ral kősziklaként dacolt,
S minden karaktergyilkosságnak ellenállt...
Alkalmazzák mint csúczzakértőt, férfias
Magazinokban frappáns tanácsokat ad,
Mint aki szebb, vígabb világban érdekelt;
De gátlástalan dominanciája rég a múlt...
Békét szerzett zsidó s arab testvér között?
Lenyomta Bagdadot az olajért, na és?”

Ezt az alkonyi tekintetet látta Mátrai aznap is,
Amikor könnyű, barna velúrzekében
Fölbballagott az öböltől
Szokásos útján, fél évvel a Clintonnal esett
Véletlen találkozás után,